

Wat de winter niet kan breken

Wanneer de laatste bladeren zijn gevallen,
onder de ingewortelde silverberk,
ver en vergaand,
doch moge moed nimmer heengaan.
Het ga je goed,
er is pracht in melancholie,
vooral met verbintenis immers.
Zie de glinstering in elkaars ogen,
weerkaats het zielenlicht,
kijk in elkanders hart.
Er is verwondering,
een glimlach heelt alles.
De sterren glimmen,
de zon glanst rijk,
bladeren groeien terug,
de schors versterkt.
Alle wortels zitten verstrikt in nevel,
diep onder de grond, maar toch:
ogen van duister op het zilveren oppervlak,
die al haar geheimen bewaken.
Ze reflecteert de ochtendnevel,
vangt het gouden licht, en toch,
in de winter,
schittert ze als de maanweerspiegeling op ijs,
tegen de donkere hemel.

Connor Bogte